

— og da endelig ogsaa den mennekeretlige. Den nu bestaaende Ordning af de herhen hørende Forhold hviler jo paa ældre Lovbestemmelser. Jeg har aldrig kunnet forstaa dem anderledes, end at de i Virkeligheden kun ere til Gavn for den Del af Samfundet, der har Raad til at leve ud over, hvad det store Flertal af Befolkningen har Evne til, og at de kun have været en Begunstigelse for de høiere Stillede i Samfundet. Hele dette Forhold har jo nemlig været ordnet paa den Maade, at Bønge kunne afgjøre Alt. Det er en Ubillighed og en Uretfærdighed, at Forholdet er saaledes. Tænker man sig en Mand og en Kvinde, der har levet i et usædeligt Forhold med hinanden, og at det har baaret Frugt, saa finder jeg det ubilligt at den ene Part skal kunne frigjøre sig for al Skam og al Vast, hvorimod denne væltes udelukkende over paa den anden Part. Saaledes er Forholdet imidlertid som Regel, i alt Fald i Dele af Samfundet, at ved Bønge dømmes der over den Fornemmes Feiltrin, medens den ikke fornemme, den fattige Part og i de fleste Tilfælde den fattige Kvinde staa alene tilbage med Stammen og stemples som „den Faldne“, hvorimod den fine Forfører, fordi han har Raad til at betale, kan dække over sin Skam og Skjændsel, der dog er ligesaa stor som Kvindens, og i sin Åreth kan bevare Skjæret af endnu at være den hønnet, den fine og dannede Mand. Jeg finder, at det er ubilligt og uretfærdigt at Forholdet er saaledes ordnet. Men ikke blot denne Side af Sagen har for mig Betydning. Den mennekeretlige Side af Sagen har for mig tillige en stor Betydning, nemlig Hensyn til det Barn, der er født paa den Maade. Jeg finder, at det er oprørende, ikke at følge den Røst og Stemme, som lyder inde i ethvert sundt og moralsk Menneske og som siger til os, at vi ikke have Ret til at sige os løs fra de Børn, vi selv have bragt til Verden. Der er dog et Forhold til Stede af dñh og inderlig Natur; det maa være til Stede mellem Forældre og Børn, og dette Bånd maa ikke brydes og denne Røst maa ikke kvæles, men maa have Lov til at tale, og det er kun Tegn paa den dybeste moralske Svækkelse i Samfundet, naar der kan være Tale om, at disse Bånd skulle rives over og denne Røst skal kvæles. Men for Barnet maa det hævdes som dets Ret, at det har Lov til at vide, hvem der har sat det i Verden, hvem det skylder sin Oprindelse. Jeg tænker ikke her saa meget paa den Fordel, dette muligt en Gang i Tiden kan medføre for et saadant Barn, men kun paa den rent naturlige Mennekeret, som Barnet har. Fordi det er min Opfattelse

af dette Spørgsmaal, vil jeg tillade mig at anbefale det Vædringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem fra Svendborg (Tang) under Nr. 3, og det skulde glæde mig om Thinget vilde slutte sig til dette Forslag, og dermed vise, at det dog ogsaa har en Følelse af, at dette er et flersidigt Forhold, og at det ikke kan ordnes eller læges blot ved en økonomisk Ordning, som Lovforslaget med de allerfleste Vædringer tilsigter, men at man ogsaa maa tage den moralske Side i Betragtning. Derved vil man maaske ogsaa bidrage til at hæmme Løssagtigheden — ikke ganske, det seer jeg godt, det kan man ikke — men dog i væsentlig Grad, det haaber jeg i det Mindste, og jeg tror, at i mange Samfundslag vil ogsaa Frygten for at vedkommende Forførers Navn skal aabenbares for Verden, være noget hæmmende, og vil være medvirkende til at, han vil være i Stand til at beskæmpe Lysterne, naar de komme. Endelig haaber jeg ogsaa, at man vil se paa den naturlige Ret, som Barnet har, og at man af alle disse Grunde vil være med til at stemme for Vedtagelsen af Vædringsforslaget under Nr. 3 til § 1.

Brockenhuus-Schack: Jeg skal rette mig efter den høitærede Formands Opfordring og fatte mig kort. Jeg vil omtale et Par af de af Udvalget stillede Vædringsforslag og da først det under Nr. 8 stillede, hvorefter der, hvis Barnefaderen efterlader sig Enke eller ægte Børn, kun skal finde Afstætning Sted, naar Voet har en Værdi af mindst 5,000 Kr. Som bekendt staa der i Lovudkastet, at der skal finde Afstætning Sted, naar Personer, efter hvem der ikke findes uægte Børn under 18 Aars Alderen, Enke eller ægte Børn, efterlade sig Vo. Det er unægtelig en noget eiendommelig Bestemmelse, som her indeholdes. Endnu ikke forsaldne Alimentationsbidrag skulle behandles som Gjæld og altsaa udredes af Voet; men det har forekommet Udvalget, at naar det først anerkendes, at saadan Afstætning kan finde Sted i bestemte Tilfælde, kan der ikke principmæssigt være Noget at erindre imod, at man gaar et Skridt videre og siger, at der kan finde Afstætning Sted, naar der bliver efterladt Enke og ægte Børn. Der har været talt i Udvalget om denne Sag, vi have meget godt følt Værdseligheden ved at finde en passende Form for dette Vædringsforslag, men Udvalget var i det Hele taget enig i, at det ikke gif an at etablere en fuldkommen Ret til at sige i ethvert Tilfælde, at hvor Barnefaderen dør skal der ubetinget finde Afstætning Sted for de resterende Bidrag. Følgen vilde deraf